

דאזיך מאן [את מי הוזיק השור?]

אלימא [אם תפרש] דאזיך השור אדם, תיקשי לך: מאי איריא דנטק רבע, שור דאזיך אדם אין גובין אותו בבל, הרי אפילו אדם דאזיך אדם, נמי אין גובין אותו בבל?

והרי עדיף לרבע לומר את דינו באדם דאזיך אדם, מאשר לומר את דינו בשור דאזיך אדם, כי אדם דאזיך אדם שכיה יותר מאשר שור דאזיך אדם, ואם אין גובין נזקי אדם באדם, כל שכן נזקי אדם בשור, ומדוע נקט רבע דוקא בשור שהזיך!?⁽¹⁷⁾

אלא פשיטה דאזיך שור, וקتنני [וקאמר] רבא: אין גוביין אותו בבל, ואיך קאמר רבע לעיל שור שהזיך שור גוביין אותו בבל!?

אמריו [תירצעו] בני הישיבה:

שור שנגח או הוזיק מתרך כוונה להזיך, בשלש פעמים הראשונות שעשה כך, הוא קרוי "שור תם" ואני משלים אלא "חציז נזק"; התשלום זה הוא "קנס" [לעיל טו ב]. לאחר שלוש פעמים נעשה השור "שור מועד" ואם ייחזר וניגח, עליו משלים "נזק שלם"; התשלום זה הוא ממון ולא קנס.

ומסקינן: אלא כי עבדינן שליחותיתיו במלתא דשביחה [דבר שמצוין לקרות] ואית [יש] ביה נמי חסרון בית [הפסד ממון].

אבל מלתא דשביחה ולית [אין] ביה חסרון בית, לא עבדינן שליחותיתיו.

אי נמי [וכן]: מלתא דלא שביחה ואת ביה חסרון בית, לא עבדינן שליחותיתיו.

הלבך אדם באדם, אף על גב דעתה ביה חסרון כסם והפסד ממון, דהא אפקתיה מכפסיה, כיון דלא שביחה — לא עבדינן שליחותיתיה, כדרבא דאמר: אדם באדם אין גוביין אותו בבל.

ובראשת נמי, אף על גב דשביחה, כיון דלית ביה חסרון כסם — לא עבדינן שליחותיתיה ולא מגיבין בבל, כDSLח היה רב נחמן לרב חסדא.⁽¹⁶⁾

עתה שבת הגمرا למה שהובא [בעמוד א] בשם רבא: שור שהזיך שור גוביים אותו בבל.

ומתמהין וכי שור בשור דנים וגוביין את נזקו בבל?!

וזה אמר רבא: שור שהזיך, אין גוביין אותו [את ההזיך] בבל.

גם שור החובל באדם הוא קנס, כדורי ה"תורת חיים" לעיל העירה 8 וה"אור שמח" [ראה לעיל פג ב העירה 19] כי אם אדם בשור hei חיוב ממון ואדם באדם — קנס, הרי שפיר נקט ורבא שור שהזיך, דקא משמע לנו אף על פי שאיןו קנס אלא ממון, אין גוביין אותו בבל. [ולדרבי "אבן האzel" ו"חוון יוזקאל", גם אליבא דהרבנן"ם hei חיוב ממון, נמיathi שפיר].

16. ו"פוגם" לא שכיהח, לפי גירסת הב"ח אבל לפי הגרסה שלפניינו "פוגם" שכיהח וגם אית ביה חסרון כסם, ותיקשי: מאי אין גוביין אותו בבל?! וראה מה שתירצעו בסמ"ע סימן א ס"ק , ב"מהדורא בתרא" וביעב"ץ.

17. ממשע שנזקי שור ונזקי אדם שווים הם, ולדעת הרמב"ם שחיווב אדם החובל הוא קנס,